

Ho-Ho-Hopeloos verliefd

WENDY DE LIEFDE

Familieperikelen, een break-up en een brief van haar opa brengen Kato vlak voor kerst naar Curaçao. Maar wat haar daar te wachten staat...

Het is klaar. Over. Uit. Het laatste restje hoop dat ik nog had – God weet waarom – is zojuist met één appje vervlogen. De stoom komt nog net niet uit mijn oren als ik het licht in de kamer uitdoe en op mijn rug onder de dekens ga liggen, mijn ogen nog steeds op het beeldscherm gericht. Ik wist het wel. Alle mannen zijn hetzelfde. Nog geen week nadat Gideon me had verteld ‘het’ niet meer te voelen – nota bene een paar uur na mijn opa’s crematie – stuurt mijn collega Nikky me een foto door van mijn ex, die blijkbaar op hetzelfde Absinterklaas-feestje is als zij en zich meer dan prima lijkt te vermaken met Amber. Amber nota bene, ik wist wel dat zijn altijd perfect opgedofte flatgenote een oogje op hem had. De slet! Hij dan, gadverdamme. Ik was al niet in de feeststemming, maar met deze actie laat Gideon mijn humeur pas echt tot het vriespunt kelderen.

‘Thanks, Sherlock, maar je mag dit bewijsvoerend beeldmateriaal in het vervolg bij je houden, hoor. Ik ben wel klaar met die kerel. ;)’

Een keiharde leugen, denk ik beschaamd als ik het bericht naar Nikky heb verzonden. Een steek trekt door mijn maag als ik ondanks het hoge zelfkastijdingsgehalte nog eens inzoom op de foto. *Rust zijn hand nou op haar borst? Really?* Tuurlijk, tijd heelt alle wonden zeggen ze weleens en dat geloof ik best, maar op dit moment voelt het alsof Gideon mijn toch al verbrijzelde hart nog een rondje blender op volle kracht cadeau heeft gedaan. Een zucht ontglipt me. *Ook fijne feestdagen, hè, narcistische eikel.*

Ik leg mijn telefoon weer weg, trek de dekens over mijn hoofd en zet een pruillip op die verder niemand kan zien. *Wat doe ik mezelf eigenlijk aan? Waarom doet dit me zoveel?* In die anderhalf jaar waarin we samen zijn geweest, was de romantiek er immers snel af. Al na een maand of drie was het eenrichtingsverkeer als het ging om investeren in onze relatie. Ik was meestal degene die op zondagochtend een eitje voor hém bakte, op een willekeurig moment op de dag een hartje apte en de intimiteit tussen ons opzocht. Nee, dat is niet helemaal waar, trouwens. Wel wat knuffels betreft, maar met de seks zat het wel goed. Meer dan goed zelfs. We vreeën gemiddeld vier keer per week. Meestal in bed, maar ook op spannendere plekken. In het bos, in de wc’s bij de pizzeria in het dorp, in de lift van ons laatste hotel...

Terugdenkend aan die momenten wordt het in één klap tergend heet in mijn toch al broeierige studio. Ik gooi snel de lakens weer van me af en staar dromerig door het dakraam naar de grauwe lucht, terwijl de herinneringen aan de intieme onderonsjes een voor een door mijn hoofd flitsen. *Caramba, die Gideon...* Onze lijven pasten perfect in, op, en onder elkaar. Vond hij ook, weet ik, want nadat hij vorig jaar zomer op een feestje van een gezamenlijke vriend zijn blik meermaals op mijn prominent aanwezige boezem had laten vallen, waren we nog diezelfde avond met elkaar in bed beland. Sindsdien waren Gideon en ik een setje en was ik zijn 'geile tijger'. Tot begin deze week dus, toen hij het totaal onverwachts uitmaakte.

Ik geloof dat ik er meer kapot van ben dan dat ik aan mezelf wil toegeven.

Ik draai op mijn zij, pak mijn telefoon er weer bij en blokkeer hem uit zelfbescherming op elk socialmediakanaal, waarna ik ons gesprek in WhatsApp archiveer. Tevreden laat ik mezelf achterovervallen. Gelukkig woonden we nog niet samen. Dat scheelt in elk geval weer een hoop rompslomp.

Ik kijk naar links en werp een blik op de minikerstboom die Nikky na lang aandringen in de hoek van mijn woonkamer – of woongedeelte eigenlijk – mocht neerzetten. Dan sluit ik mijn ogen. Zodra de zoveelste beelden van anderhalf jaar Gideon en Kato ongewild mijn hoofd overnemen, landen de eerste tranen op mijn dekbed.

De volgende dag voel ik me nog niet echt beter. Het helpt natuurlijk ook niet mee dat er in het hele winkelcentrum geen winkelier van plan is de feestdagen stilletjes aan zich voorbij te laten gaan. Overal waar ik kijk zie ik lampjes in allerlei hysterische kleuren, rekken vol kerstkaarten en ook de kerstboom op het dorpsplein schittert alweer in vol ornaat. Iedereen is ook zo blij. Zo gemáákt blij, lijkt het haast wel. Ik ben toch niet de enige bij wie het even wat minder voor de wind gaat?

Oké, ik moet eerlijk bekennen dat ik me niet alleen nu, maar elk jaar rond deze tijd bleuer voel dan normaal. Het zou flauw zijn om de schuld volledig in Gideons schoenen te schuiven. Of in die van mijn omgeving, die altijd helemaal lijkt op te bloeien in december, terwijl ik het liefst linea recta doorspoel naar het nieuwe jaar. Ondanks, of eigenlijk juist omdát ik op eerste kerstdag jarig ben. Mijn moeder – die praktisch leeft voor de kerstdagen en me daarom zesentwintig jaar geleden Kato-met-de-k-van-kerst heeft genoemd – claimt altijd tegenover anderen dat kerst

daardoor extra groots gevierd wordt bij de familie Van Maanen. In werkelijkheid snak ik al jaren naar een verjaardag waarop het een keer om mij alleen draait.

Al is het maar voor één keer.

Ik kan met recht zeggen dat ik in al die tijd een behoorlijke hekel aan kerst heb gekregen. Of nee, eigenlijk háát ik kerst gewoon.

‘Hé, zussie!’ Mijn drie jaar oudere broer Kris – jep, met dezelfde ‘k’ – zwaait me enthousiast tegemoet als ik zijn kapsalon binnenloop. ‘Ga lekker zitten, schat, mevrouw Biesheuvel en ik zijn zo klaar hier.’

‘Rustig aan, ik ben aan de vroege kant.’

Mijn broer wijst naar de zithoek bij de ingang en richt zich weer tot zijn klant. Met uiterste precisie haalt hij een voor een de krulspelden uit de zilvergrijze coupe van de vrouw. Ik hang mijn winterjas op en neem plaats op een van de zwarte leren stoelen aan de glazen tafel, waarop diverse vrouwen tijdschriften liggen uitgestald.

Geïnteresseerd volg ik Kris’ geroutineerde bewegingen. Zijn eigen kapsel vormt in mijn ogen het ultieme visitekaartje voor de zaak: zoals altijd heeft hij zijn donkerblonde krullen perfect in model gebracht. Eén lok danst voor zijn voorhoofd. Ook daar is over nagedacht, weet ik. Té perfect is volgens hem ongeloofwaardig.

Eenmaal bij hem in de stoel, prikt hij direct dwars door me heen. ‘Kaat? Heb je gehuild?’ vraagt hij aan mijn spiegelbeeld.

‘Eh, nou, gisterenavond misschien. Een beetje.’ Ik trek mijn mondhoeken betrappt naar beneden. ‘Is het te zien?’

‘Je wallen hangen nog net niet op je tenen. Maar komt goed, meid, ik heb hier nog wel wat foundation liggen.’ Bemoedigend legt hij twee handen op mijn schouders.

‘Thanks, broer.’

‘Thee?’

‘Heb je niet iets sterkers?’ grap ik.

Kris trekt een wenkbrauw op. ‘Weet je zeker dat je hier alleen voor een knipbeurt komt? Of moet ik straks ook nog een therapiesessie in rekening brengen?’

‘De slet! Amber dan, niet Gideon,’ concludeert Kris even later als ik hem de foto laat zien die ik gisteren van Nikky had gekregen.

‘Hé!’ Verontwaardigd draai ik mijn hoofd om. ‘Ik weet dat hij nog steeds je type is, maar we zijn nu team Amber, hè? Of in elk geval allesbehalve team Gideon!’

‘Ja, ja, sorry.’ Verontschuldigend houdt mijn broer zijn armen omhoog. ‘Ik liet me even afleiden door die bloedgeile biceps die onder zijn strakke shirt uit piept...’

‘Snap je nu waarom ik mezelf dit jaar al helemaal het liefst in een winterslaap wil laten brengen? Ie-der-een is gesetteld.’

‘Ik niet.’

‘Nee, maar jij bent geboren voor het vrijevogelschap. Al kan ik oprecht niet wachten op de dag dat mijn lieve broertje voor het altaar staat met zijn Prince Charming.’ Dromerig leg ik een hand op mijn hart.

‘Ik eet nog liever deze schaar op.’

Ik lach. ‘Dat bedoel ik. Jij stoort je tenminste niet aan al die tortelduiven om ons heen. Zelfs tante Mery is helemaal hoteldebotel op haar nieuwe vlam! Bwuh, als ik alleen al denk aan hoe zij en Bertus helemaal in elkaar opgaan tijdens het kerstdiner straks, want je weet wat voor een aandachtstrekker ze is... Gadver, ik word al kotsmisselijk bij de gedachte. Daar gaat dat hert van mam echt niet lekkerder van smaken, hoor.’

‘No offense, maar dat hert smaakt al jaren nergens naar.’ Kris trekt zijn wenkbrauwen samen, waarna hij zich weer op mijn kapsel richt en mijn veel te lang verwaarloosde donkerbruine lokken langzaam omtovert tot een frisse bob. Ik heb nooit veel om mijn uiterlijk gegeven, maar moet bekennen dat deze nieuwe coupe me niet misstaat.

Als hij klaar is en de afgeknipte plukken op de grond bij elkaar veegt, draai ik me opnieuw naar hem om. Ik kijk meteen in de lichtgroene kijkers die Kris en ik allebei van onze vader hebben geërfd. ‘Ik kan het niet, Kris. Niet wéér drie dagen lang zogenaamd gezellig doen tussen al die blije geiten.’

‘Snap ik, lieverd. Maar wat is het alternatief?’

‘Weg. Naar de zon, of zo.’

‘Spanje?’

‘Neh, ik wil op zijn minst wat tijdsverschil hebben.’

‘Zodat het bij jou eerder kerst is?’

‘Wat ben je toch een eikel, Kris.’

Het liefst had ik zaterdag na het bezoek aan Kris meteen iets geboekt, ware het niet dat ik niet over één nacht ijs wilde gaan bij het plannen van deze reis. Dat was ik mijn opa Coos verontschuldigd, die voor mij altijd als een tweede – of misschien zelfs eerste – vader had gevoeld. ‘Ik weet zeker dat je er een mooie bestemming voor zult vinden,’ had hij nog gezegd voor hij Kris en mij een laatste zakcentje uit warme hand had toegereikt. Een voorschot op zijn negentigste verjaardag. Nooit hadden we erbij stilgestaan dat hij die bewuste verjaardag mogelijk niet eens meer zou halen...

Ik ben nog altijd kapot van de dood van mijn opa – de vader van mijn vader – die voor iedereen uit de lucht kwam vallen. Hij ging voor een aanhoudende hoestbui naar de dokter, maar kwam vervolgens niet alleen terug met wat hoesttabletten, maar ook met een verwijzing naar de longarts. Longkanker, zo bleek al snel. Meedogenloos uitgezaaide longkanker. Binnen een paar weken was-ie weg. Zelfs mijn oma Bettina, die elke dag wel een nieuw gebrek bij zichzelf ontdekt, was ervan overtuigd dat zij eerder het loodje zou leggen dan haar man. Hoe hard het ook klinkt: ik wenste jarenlang niks anders. Dan was opa nog even vrij geweest. Vrij om de laatste momenten van zijn leven te doen waar hij zelf zin in had. Mijn oma is dominant, weet altijd alles beter, heeft een gezichtsuitdrukking die vierentwintig uur per dag op onweer staat en is gewoon niet de oma die je je als kleinkind wenst. Het is de zoveelste reden waarom ik zo gedreven ben om dit jaar met kerst niet thuis te zijn. Nu opa er niet meer is, wordt het geheid één grote Bettina-show.

Wees maar blij dat je van dat secreet af bent, oop.

De plotselinge dood van mijn opa zorgt er nu voor dat ik er des te meer op gebrand ben om een mooi doel te vinden voor zijn gulle gift. Hoewel in mijn hoofd meerdere reisbestemmingen de revue al gepasseerd zijn, is het eureka-moment vooralsnog uitgebleven. Niet dat ik heel veel tijd heb gehad om online op onderzoek uit te gaan, want direct na de crematie is mijn oma overgeplaatst naar een verzorgingshuis. Hun huurwoning moet nu met spoed worden leeggehaald. De afgelopen dagen zijn we al een heel eind gekomen, deze middag hopen we de laatste spullen uit het huis te halen. Mijn vader Ronald is op pad voor werk en dus ontfermt mijn moeder Paula zich vandaag samen met mijn tantes over de keuken, terwijl ik één verdieping hoger de slaapkamer van mijn grootouders onder handen neem.

Waar te beginnen, denk ik als ik met mijn armen in mijn zij in de deuropening van de kamer sta en mijn blik alle kanten op wordt getrokken. Terwijl ik mijn haar voor de gelegenheid in een makkelijke staart achter op mijn hoofd bind – sorry, Kris – dringt een mix van nostalgie en potpourri direct mijn neus binnen. Letterlijk alles ademt hier jaren tachtig. Van de massieve eikenhouten meubels tot de grote, stoffen fauteuil met bloemenprint in de hoek, die weer matcht bij het behang. Het kleine raampje tegenover de ingang van de kamer, omlijst door vermoedelijk ooit witte, maar inmiddels dof geel geworden kanten gordijntjes, is – afgaand op de mufte lucht die in de ruimte hangt – al een tijdje niet open geweest. Toch heeft mijn oma de slaapkamer duidelijk niet helemaal aan zijn lot overgelaten. Aan het glanzende blad van de ladekast en het bedmeubel te zien heeft ze nog wel een poging tot schoonmaken gedaan. Het bed zelf is keurig opgemaakt. Toch een stukje afsluiting, kan ik me zo voorstellen. Het moet voor haar ook een gek idee zijn geweest om het huis waarin zij en opa veertig jaar hebben samengewoond, voorgoed vaarwel te zeggen.

Ik besluit als eerste de nachtkastjes door te lopen. Aan mijn opa's kant vind ik een paar pakjes zakdoeken, een leesbril en een half ingevuld Sudoku-boekje, en aan de andere zijde nog een bril en enkele verjaarde vrouwenbladen. De meeste spullen die ik uit de laden van het bedmeubel trek, kunnen nog prima naar de kringloop, concludeer ik. Een ketting en matchend paar oorbellen stop ik in de zak van mijn jeans. Die neemt mam straks maar mee naar het tehuis. Vervolgens haal ik het beddengoed af. Het textiel verdeel ik over drie vuilniszakken, waarna ik de fotolijstjes van de muur haal en in een grote shopper stop.

Een enkele traan glijdt al snel langs mijn neus naar beneden als ik het laatste lijstje door mijn handen laat gaan. De foto die erin zit is genomen in de dierentuin. In het midden ervan staat mijn opa zoals ik hem altijd heb gekend: breeduit lachend en overduidelijk volop genietend van een dagje uit met zijn kleinkinderen. Links van hem kijkt kleine Kris verbaasd naar de fotograaf, met een smeltend ijsje in zijn hand. Rechts sta ik zelf. Mijn blik is niet gericht op de camera, maar ik kijk vol bewondering naar mijn opa, terwijl ik net als Kris een van zijn handen vasthoud.

Voor ik het weet komt alles eruit en voel ik mijn beide wangen vochtig worden. Ik geef me eraan over en ga – met het fotolijstje stevig tegen mijn borst geklemd – op de rand van het matras zitten. Mijn liefste opa Coos... Helemaal sinds mijn pubertijd, waarin ik nogal worstelde met wie ik was en wilde zijn, is hij er meer voor me

geweest dan mijn eigen ouders. Zij waren altijd te druk met hun eigen zaak, de antiekhandel die inmiddels een begrip is in de provincie. Telkens als ik met hen wilde praten over de zoveelste helse dag op de middelbare, kreeg ik terug dat ze niet voor niks een keurige school hadden uitgekozen voor Kris en mij en het allemaal vast wel meeviel. Integendeel. Met mijn jongensachtige uiterlijk en boerse lomphed heb ik me altijd een buitenbeentje gevoeld. Op school, maar misschien nog wel meer thuis. Ik denk dat mijn moeder vooral altijd teleurgesteld is geweest in het feit dat mijn welgevormde boezem en heupartij het enige vrouwelijke aan haar dochter zijn. Dat ik geen 'meisje-meisje' ben geworden. Gelukkig heeft ze Kris om mee te shoppen en high teas te plannen. Ze heeft zelfs weleens achter mijn rug om een afspraak met een stylist voor me gemaakt, in de hoop dat ik het licht zou zien. Dat ik mijn oversized kleding per direct ritueel zou verbranden. Láténd was ik toen ik erachter kwam. Was ze dan echt vergeten waaróm ik altijd voor maatje XL kies in de winkel? Dat ik jarenlang het pispaaftje ben geweest, juist dóór die prominente E-cup? Dat alle meisjes op school me negeerden, waarschijnlijk uit jaloezie, en dat daaruit mijn minderwaardigheidscomplex is geboren? Dat ik van jongens wél genoeg aandacht kreeg, maar dat zij alleen maar met me wilden zoenen omdat ze dan stiekem aan mijn voorgevel konden zitten?

Terugdenkend aan die tijd voelt het plots alsof ik een paar bakstenen heb ingeslikt. Mijn jeugd was één groot trauma. Maar ontdekken dat mijn ouders er nooit voor me wilden zijn om me op te vangen, was misschien wel de allergrootste klap om te verwerken.

Opa was de enige die me altijd nam zoals ik was. Hij maakte tijd voor me, al was hij graag alleen – ook dat hadden we gemeen. Meestal koos ik de woensdagmiddagen uit om bij hem langs te wippen, als mijn oma naar de bridgeclub was. Dan gingen we samen een broodje gerookte kip scoren bij de Bagels and Beans, met extra mayo voor opa, of ik deed mijn verhaal bij hen thuis, onder het genot van een kop chocomel. Mét extra slagroom – oma moest eens weten...

Ik raap mezelf weer bij elkaar en begin dan aan de kledingkast. *Lieve oop, wat zag je toch eigenlijk in die vrouw? Zelfs jullie kledingstijl matcht voor geen meter*, schiet direct door mijn hoofd als ik een stapel sportvesten en witte shirts in een kartonnen doos op de grond opberg. Mijn oma's blouses vouw ik opnieuw op en stop ik in een andere, waar ik met een zwarte marker 'Kleding Bettina' op schrijf.

Dan kom ik bij de hangkast. De jassen hangen er keurig op kleur gesorteerd. Eén ervan – het jack dat mijn opa een aantal jaar geleden nog liefkozend om me heen had geslagen toen ik het na een middagje schaatsen zo koud had gekregen dat mijn lippen er paars van waren geworden – druk ik voor het nostalgische gevoel nog even tegen mijn neus. *Eau de Opa. Onmiskenbaar.* Voor ik opnieuw het zoute vocht uit mijn ogen kan laten vloeien, check ik ook van deze laatste jas de zakken.

Dan slaat mijn hart een slag over.

Uit een van de zakken haal ik een beige uitgeslagen envelop, die direct mijn nieuwsgierigheid wekt. In één klap raast er een hittegolf van mijn kruin tot mijn tenen. Ik neem opnieuw plaats op het bed, terwijl ik mijn ogen niet van het voorwerp in mijn handen af kan houden. De buitenkant is blanco, maar iets zegt me dat de binnenkant allesbehalve nietszeggend is. Voor ik het weet heb ik de envelop al opengescheurd, lomp als ik ben. *Shit*, denk ik vlak voordat ik de inhoud eruit wil halen. Mijn handen rusten op mijn schoot en ik staar voor me uit in het luchtledige. *Dit kan ik toch eigenlijk niet maken?* Dan bedenk ik me dat het kwaad nu toch al geschied is en wint mijn nieuwsgierigheid het van mijn gevoel voor privacy.

Al bij de eerste woorden van de brief voelt het alsof de grond onder mijn voeten vandaan wordt getrokken.

Mijn zonnestraaltje,

Hoe is het met je, mijn meisje? Of wellicht vind je dat geen gepaste vraag na al die jaren. Begrijpelijk. Ik wist niet hoe anders te beginnen. Vergeef me.

Het raakt me nog altijd zeer dat ik ons nooit meer de kans heb gegeven om elkaar beter te leren kennen. Je moet weten, het was oprecht niet mijn bedoeling nooit meer wat van me te laten horen. Heus, ik heb zelfs nog overwogen terug te keren naar het eiland, maar ik kon het niet. Ik kón je simpelweg niet meer in de ogen kijken na alles wat er is gebeurd. Onmogelijk.

Ik heb altijd van je gehouden, Aurora.

Mogelijk lees je dit niet eens, maar het moest me van het hart. Alle goeds, zonnestraal, en wellicht... tot ooit.

Coos

De laatste letters zorgen voor een stortvloed aan adrenaline door mijn aderen. Even weet ik niet waar ik het zoeken moet. *Een geheime liefde. Opa had gewoon een geheime liefde!* En wel op Curaçao, daar is geen twijfel over mogelijk. Voordat hij mijn oma had leren kennen tijdens dansles had mijn opa – destijds een jaar of twintig, meen ik me te herinneren – een jaar op het Antilliaanse eiland doorgebracht. Toen Kris en ik een keer bij onze grootouders waren en mijn oma in de tuin bezig was, had opa ons in geuren en kleuren verteld over hoe het eiland hem de beste tijd uit zijn leven had gegeven. Hij raakte vooral niet uitgepraat over de vriendelijkheid van de lokale bevolking, het feit dat het er altijd lekker warm was en over de levendigheid en de vrolijke kleuren die zelfs Moppersmurf nog konden doen stralen van geluk.

Nooit had hij met een woord gerept over ene Aurora.

Dan valt opeens het kwartje en schiet ik abrupt overeind. *Ik moet erheen. Ik moet naar haar toe! Die vrouw verdient het te weten dat mijn opa nog regelmatig aan haar dacht. Hopelijk ben ik nog niet te laat...*